

tření. Zda takové opatření vůbec bylo možné, an se finanční stav dědiců a továrny zhoršil a tovární budova byla nově zadlužená, nelze posouditi, ale, i kdyby bylo bývalo možné, nelze jeho opomenutí klásti za vinu soudu, neboť ten podle svého ústrojí není ani povolán ani schopen toho, by měl v patrnosti poměry dlužníků. Úkol ten připadá při pohledávkách soudních chráněnců jejich zákonným zástupcům.

Čís. 9790.

Věřitelům, jimž byli oba dlužníci, jsoucí ve vyrovnání, zavázání rukou společnou a nerozdílnou, musí se dostatí od obou aspoň po nejnižší zákonné kvotě. Není přípustným vyrovnací návrh, podle něhož se má dostatí takovým věřitelům zákonné kvoty jen od jednoho z dlužníků.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, R II 95/30.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání Josefa a Zuzany K-ových. Rekursní soud odepřel vyrovnání potvrditi. Důvody: Podle napadeného usnesení má býti zaplacená 40% kvota ze společných dluhů vyrovnacích dlužníků Josefa a Zuzany K-ových jen jedenkrát. Toto usnesení, třebaže se opírá o vyrovnací návrh obou dlužníků, přiči se ustanovení § 18 vyr. ř., jež jest donucovacím předpisem, takže by k němu bylo přihlížeti i z úřadu. Stěžovatel však právem vytýká jako vadu řízení, že jde o dva dlužníky, takže mělo býti zahájeno vyrovnací řízení o jmění každého z nich zvlášť, tedy také vyrovnání uzavřeno mezi každým z dlužníků a jeho věřiteli zvlášť, to tím více, any dluhy nejsou vesměs společné. Podle § 18 vyr. ř. může věřitel uplatňovati svou pohledávku proti každému solidárnímu dlužníku, jenž jest ve vyrovnávacím řízení. V projednávaném případě dluží jmenovaní dlužníci stěžovatelem přihlášenou pohledávku z větší části na základě směnek, tedy rukou společnou a nedílnou, pročež právem mohl uplatňovati celou pohledávku v řízení vyrovnávacím obou dlužníků a musí obdržeti 40% vyrovnací kvotu od každého dlužníka. Nabídka společného zaplacení této kvoty dlužníky jest nepřipustná a neměl soud vyrovnací takovýto návrh ani připustiti. Bylo proto vyrovnání již z toho důvodu odepřít potvrzení (§ 50 čís. 1 vyr. ř.), takže není třeba zabývati se otázkou, zda hlasovací právo mělo býti stěžovateli přiznáno, nehledíc ani k tomu, že i případné přiznání hlasovacího práva by na konečném výsledku hlasování o vyrovnání nic neměnilo, poněvadž pro ně hlasovalo z přítomných 31 věřitelů, mezi nimiž nebyl stěžovatel, 28 věřitelů s pohledávkami 344.232 Kč 18 h, takže by bylo tříčtvrtinové většiny dosaženo, i kdyby se stěžovatelova pohledávka připočítala k úhrnu pohledávek, opravňujících k hlasování.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu vyhovuje věci i zákonu a jest s ním úplně souhlasiti. To, co stěžovatelé uvedli k odůvodnění dovolacího rekursu, není s to, by přivodilo změnu napadeného usnesení. Na vývody dovolacího rekursu jest podotknouti: Podle spisu není správné, že vyrovnací dlužníci prohlásili již v žádosti o zahájení vyrovnacího řízení, že dlužnice Zuzana K-ová přistupuje ke všem dluhům svého manžela jako dlužnice a plátce, neboť v návrhu vyrovnacích dlužníků není tohoto prohlášení. Vyrovnací dlužnice prohlásila teprve při vyrovnacím roku, že přistupuje jako spoludlužnice k pohledávkám věřitelů, kteří mají jen pohledávky za jejím manželem. Leč prohlášení to, nehledíc ani k jeho případné bezúčinnosti proti věřitelům podle § 8 odst. (2) a (3) vyr. ř., nemohlo stěžovatele Františka K-a zbaviti nároku, který mu podle § 18 vyr. ř. příslušel z důvodu, že mu vyrovnací dlužníci ručili z větší části jako směneční dlužníci rukou společnou a nerozdílnou za tutéž pohledávku. Tento věřitel jakož i ostatní věřitelé, kterým ručili oba dlužníci rukou společnou a nedílnou, mohli tudíž uplatniti své nároky proti oběma dlužníkům ve vyrovnání a mělo se jim dostat od obou aspoň po nejnižší zákonné kvotě. Bylo-li zahájeno vyrovnací řízení i o jmění Josefa K-a, i o jmění Zuzany K-ové, nebyl přípustným vyrovnací návrh, podle něhož se mělo dostat takovýmto věřitelům zákonné kvoty jen od jednoho z dlužníků. Postupem tím byly porušeny předpisy i § 3 odst. (2) i § 18 vyr. ř., kterých jest dbáti z úřadu, a nesejde proto ani na tom, že věřitelé, kteří měli zákonnou většinu, s vyrovnáním souhlasili (srovn. rozh. čís. 8022 a 3036 sb. n. s.). Právem proto odepřel rekursní soud potvrditi takový vyrovnací návrh (§ 50 čís. 1 vyr. ř.).

Čís. 9791.

Syndikátní ručení.

Na státu nelze se domáhati pořadem práva (syndikátní žalobou) náhrady škody proto, že byl zaměstnanec justiční správou propuštěn z přípravné kancelářské služby.

K zodpovědnosti soudce (k odůvodnění syndikátního nároku proti státu) nestačí nesprávné ocenění průvodů nebo nesprávný výklad zákona o sobě, nýbrž vyžaduje se k tomu zlý úmysl, by se totiž soudce vědomě proti lepšímu vnitřnímu přesvědčení dopustil takové nesprávnosti.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Co II 2/29.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody jednak proto, že byl propuštěn z přípravné kancelářské služby, jednak proto, že rozhodnutími, jež v žalobě jednotlivě uvedl, byla porušena povinnost jednotlivých soudcovských úředníků, čímž prý mu vzešla škoda. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* (vrchní soud v Praze) odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, pokud se žalobce domáhal náhrady